

Varför måste
Mila alltid vara
så perfekt?

Ana inser sitt värde

Lucy Stevenson Ewell
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Kanada.

"Mamá, vet du vad?" sa Anas storsyster Mila. Hon höll upp sitt betyg från skolan. "Jag har fått A på alla mina kurser!"

Ana himlade med ögonen. Varför måste Mila alltid vara så perfekt?

"Vad fint", sa mamá. "Jag är stolt över dig." Hon vände sig till Ana. "Och hur går det med dina betyg?"

Ana räckte mamá sitt betyg. "De är okej", sa Ana och tittade ner. Ana försökte verkligen i skolan. Men hon hade inte så perfekta betyg som Mila hade.

"Jag är stolt över dig också", sa mamá. Hon gav Ana en kram.

Det säger hon bara att för att få mig att må bättre, tänkte Ana. Mila hade alltid varit smartare än hon.

Men Mila var inte bara bättre i skolan än Ana. Hon var bättre på *allting*. Hon hade fler vänner. Hon hade vackrare hår. Hon var bättre på idrott. Alla älskade Mila.

Anas föräldrar försökte trösta.

"Du är så viktig, Ana", sa papi.

"Du är vacker och smart", sa mamá.

Men Ana kände sig varken viktig, vacker eller smart. Inte jämfört med Mila.

En dag spelade Ana och Mila ett brädspel. "Det verkar som att du vann igen", suckade Ana.

"Vill du göra något annat?" frågade Mila. "Vi skulle kunna gå ut. Jag är säker på att du slår mig i fotboll!"

"Nej!" fräste Ana. "Jag är trött på att förlora, och jag är trött på att du alltid är bättre än jag." Det kändes som om det kokade varmt vatten inuti henne.

Mila spärrade upp ögonen. "Jag är ledsen ..."

Ana vände sig om och sprang till sitt rum innan

Mila hann avsluta meningen. "Jag kommer aldrig att bli perfekt som du!" sa hon och smällde igen dörren.

Ana låg på sängen med ansiktet i kudden. Hon var så arg!

Hon drog häftigt några djupa andetag. När Ana lugnat sig knäböjde hon och bad en bön. "Käre himmelske Fader", bad hon, "snälla hjälp mig. Jag är alltid avundsjuk på Mila." Hennes röst blev dämpad. "Det känns som om jag aldrig kommer att vara bra nog. Älskar du mig verkligen?"

En varm känsla spred sig från Anas huvud ner till tårna. Så fick hon en tanke. Vår himmelske Fader älskar människorna eftersom de är hans barn. Inte för att de är bäst. Ana kanske inte behövde vara bättre än någon annan för att bli älskad. Hon var älskad precis nu.

Ana stannade kvar på knä. Hon ville inte att den goda känslan skulle försvinna. Vår himmelske Fader älskade henne – mycket.

Då knackade det mjukt på dörren. Det var mamá. Hon satte sig på sängen bredvid Ana. "Jag hörde att du var upprörd."

Ana nickade. "Ja. Men nu känns det bättre. Jag vet att jag inte borde bli arg på Mila för att hon fick bra betyg eller vann. Och jag bad en bön som hjälpte mycket."

Mamá lade armen om henne. "Hur kändes det när du bad?"

"Bra", sa Ana. "Det kändes som om jag verkligen var viktig för min himmelske Fader."

Mamá drog Ana intill sig. "Du har alltid varit väldigt viktig – för vår himmelske Fader och för oss. Men jag är glad att *du* vet det nu."

"Jag också. Jag ska säga till Mila att jag är ledsen för att jag skrek åt henne." Ana log. "Och fråga om hon vill spela fotboll!" ●